

Als een lopend vuurtje

1

Het vliegtuig vertrok vroeg in de avond en de meesten van ons hadden er toen al bijna een dag op zitten. De ceremoniële opening van de nieuwe energiecentrale en de aansluitende persconferentie waren pas aan het einde van de middag begonnen, maar de meer ervaren journalisten wisten dat je een halve dag eerder al klaar moest staan om de goede zitplaatsen te bemachtigen. De grote media hadden daarom twee teams ter plekke: één dat de beste plek bij de openingsceremonie zou claimen en één dat vooraan zou staan bij de persconferentie die achteraf werd gehouden. Ik had die dag het kortste strootje getrokken en moest de openingsceremonie aan me voorbij laten gaan. Het enige voordeel was dat we na de persconferentie waren uitgenodigd in de Air Force One, waar we één-op-één tijd met de president zouden krijgen. Ook al zouden we die opnames om veiligheidsredenen pas kunnen uitzenden na de landing in Europa, het was het meer dan waard.

Trysh, mijn cameravrouw, en ik volgden de ingebruikname van de nieuwe energiecentrale op mijn telefoon; het was ons gelukt een plaats op de eerste rij van de persconferentie te bemachtigen en een knappe jongen die ons daar weg zou krijgen.

2

De Air Force One stelde niet teleur: we zaten allemaal in een businessclass stoel en er was aanzienlijk meer personeel dan op een typische lijnvlucht. Het eten was zowaar smakelijk en het aanbod aan films was gevarieerder dan ik gewend was. Het was niet de eerste keer dat ik in het presidentiële vliegtuig zat, maar de laatste keer was alweer vijftien jaar geleden. Ik zat bij het raam en kon Washington onder me kleiner zien worden totdat het wolkendek ons het zicht ontnam. Zodra er niets meer te zien was sloot ik mijn ogen in de hoop nog wat slaap in te halen voor ons interview. De stoel was zo comfortabel dat ik voor het eerst in mijn leven het vertrouwen had dat dat in een vliegtuig ging lukken.

We hadden een wekker gezet voor ons één-op-één moment met de president. De gesprekken waren strak gepland want tijdens de hele trans-Atlantische vlucht moesten alle twintig cameraploegen aan de beurt komen. Met heel veel tegenzin hadden we van tevoren een document moeten ondertekenen waarin we erin toestemden dat onze beelden na afloop eerst goedgekeurd zouden worden door de veiligheidsdiensten, dus onze interviews mochten prikkelend zijn, maar niet té controversieel. Het ging in tegen al mijn journalistieke

principes, maar onze hoofdredacteur had alles over voor een primeur.

Toen we de werkkamer van de president binnengingen werd een collega van ons juist naar buiten gebonjourd. Voordat hij met zijn cameraman weer naar het persgedeelte verdween, keek hij me even aan. Hij rolde met zijn ogen en dat vertelde me dat de president een wispelturige bui had. Ik vind dat soort interviews geweldig: het is vragen stellen op het scherpst van de snede. Eén verkeerde woordkeuze en je stond weer buiten, maar dit waren ook de gelegenheden dat de president dingen zei die je carrière konden maken.

Trysh zette de camera op naast mijn stoel en controleerde een paar keer of het geluid wel goed afgesteld stond. Ik had voor de gelegenheid mijn mantelpak aangetrokken en make-up opgedaan, maar ik betwijfelde of ik tijdens het interview veel in beeld zou komen. De president kwam binnen en nam tegenover mij plaats. We stelden ons netjes voor, maar al die tijd brandde de eerste vraag al op mijn lippen.

‘Eén van de meest kenmerkende uitspraken in de Amerikaanse geschiedenis is “It’s one small step for man, one giant leap for

mankind”. Is die zin naar uw mening ook van toepassing op het openen van de centrale?’

Het was een open deur. Het doel van die vraag was niet om de president een uitspraak te ontlokken waaraan ik het interview kon ophangen, maar om hem in de goede stemming te krijgen. Ik had deze president twee keer eerder gesproken en ik wist dat het interview stond of viel met de vraag of hij je aardig vond.

‘Dit is geen gigantische stap voor de mensheid, maar een gigantische stap voor Amerika. En misschien nog wel belangrijker dan de technologische vooruitgang is het feit dat we niet gezwicht zijn voor buitenlandse pogingen ons moreel te ondermijnen.’

Het was een antwoord dat hij duidelijk vooraf geoefend had. Waarschijnlijk hadden andere interviewers min of meer dezelfde vraag hadden gesteld.

‘Hoe ziet u, gezien de succesvolle ingebruikname van de energiecentrale, de toestand van Amerika over twintig jaar?’

De president keek even opzij naar één van zijn adviseurs, alsof hij om toestemming vroeg. De adviseur knikte bijna onmerkbaar en de president zei: ‘Mijn verkiezingsbelofte was om het karwei van mijn voorgangers af te maken: “Make America Great Again”. Deze

nieuwe technologie die in mijn opdracht is ontwikkeld betekent een belangrijke stap...'

Een andere adviseur van de president kwam binnen en fluisterde iets in zijn oor. Tot onze ontsteltenis stond de president zonder iets te zeggen op en volgde de adviseur de kamer uit. We wachtten, en ik maakte van de gelegenheid gebruik om Trysh te seinen dat ze mijn volgende vraag extra goed op camera moest krijgen, maar de president kwam niet terug. Eén van zijn adviseurs liet ons na verloop van tijd weten dat de interviews tot nader order waren uitgesteld.

'Waarom?' wilde ik weten, maar meer dan 'vanwege zaken van staatsbelang' kreeg ik niet te horen. 'Heeft het te maken met de nieuwe energiecentrale?' probeerde ik nog, maar de adviseur gaf geen duimbreed toe. 'Mevrouw, wilt u teruggaan naar uw stoel?' zei hij op dreigende toon en iets in zijn stem vertelde me dat weigeren geen optie was. Ik gebaarde Trysh dat ze de camera in kon pakken en ging haar voor naar het persgedeelte.

We zaten nog geen tien minuten toen de minister van Energie ons compartiment binnenkwam. Het geroezemoes verstomde en we hingen allemaal aan zijn lippen.

'De interviews die gepland stonden voor de rest van de vlucht gaan niet door. Na de landing zal worden bekeken wanneer u allemaal

alsnog exclusief toegang tot de president kan krijgen.’ Hij werd bestookt met vragen, maar wist iedereen met een armgebaar weer stil te krijgen. ‘Zodra er meer informatie komt die relevant is voor uw aanwezigheid in dit vliegtuig, krijgt u dat uiteraard te horen.’ Voordat hij antwoord kon geven op de vraag welke informatie onder die definitie viel was hij alweer verdwenen.

3

Met een ronde drankjes werd de verontwaardiging weer gladgestreken. De stewardessen en stewards waren opvallend vriendelijk en verzekerden ons dat dit drankje op kosten van de president was, als excuus voor het rare verloop van de vlucht. Ze bedoelden natuurlijk ‘op kosten van de belastingbetaler’, maar voor even waren mijn collega’s niet alert genoeg om die link te leggen en ik moet eerlijk toegeven dat ik er zelf ook niets over heb gezegd. Er werd opvallend veel alcohol besteld. Mensen die in afwachting van hun één-op-één tijd met de president hun toiletbezoek hadden uitgesteld stonden ineens in de rij.

Toen iedereen weer zat begon het gefluister. De collega die voor mij zat draaide zich naar ons om en probeerde er met gedempte stem achter te komen wat er gebeurd was. Ik vertelde zo

waarheidsgetrouw mogelijk wat ik wist. Hoe vaak ik de scène ook in mijn hoofd afspeelde, ik was ervan overtuigd dat ik niets verkeerd gezegd had. De enige mogelijke verklaring was dat er op de grond iets gebeurd was, maar omdat we aan boord geen internet hadden kon niemand dat controleren. Iedereen sloeg aan het speculeren en de wildste theorieën vlogen in het rond: “de Chinezen hadden gedreigd met een nucleaire oorlog als Amerika de nieuwe technologie niet ter beschikking zou stellen aan de rest van de wereld”. Of: “De Chinezen hadden de nieuwe technologie al gestolen en bouwden nu in het geheim hun eigen energiecentrale”. Of: “De software van de centrale bleek zo lek als een mandje en het zou een koud kunstje voor de Chinezen zijn om de controle van de centrale over te nemen”. De theorieën liepen ver uiteen, maar over twee dingen leek iedereen het eens: het moest iets met de energiecentrale te maken hebben en de Chinezen zaten er waarschijnlijk achter. Toen we eenmaal tot die gezamenlijke conclusie waren gekomen, leek er ineens weinig om nog over te praten en even had iedereen alleen aandacht voor het entertainmentsysteem aan boord van het vliegtuig.

Langzaam werd het buiten donker. Zoals gebruikelijk verzocht de piloot iedereen via de intercom de luikjes voor de ramen dicht te doen en werden de lichten gedimd. Het geroezemoes verstomde geleidelijk, en het volume van slaapgeluiden om me heen nam toe. Ik voel me altijd wat ongemakkelijk bij het beeld van kwijlende mensen die ongegeneerd met open mond tegen hun stoel hangen, niet zozeer omdat ik dat een onsmakelijk gezicht vind, maar vooral omdat ik niet kan garanderen dat ik er niet net zo uitzie als ik in slaap val.

Normaal gesproken ben ik bij trans-Atlantische vluchten niet weg te slaan bij het scherm in de stoel voor me, ook niet als iedereen om me heen ligt te slapen. In het dagelijks leven heb ik weinig tijd om televisie te kijken dus veel films en series ken ik alleen van de vele vluchten die ik gemaakt heb in mijn leven. Maar dit keer voelde ik me daar te onrustig voor. Ik weet niet precies waarom; misschien was het de vreemde gang van zaken bij de interviews, misschien was het de alcohol (ik drink zelden, maar had dit keer een glas wijn besteld) of de onzekerheid die het vluchtpersoneel op me afstraalde. Ik bleef om me heen kijken, op zoek naar een reden voor mijn onrust, en hoe langer ik keek, hoe meer ik me opgesloten voelde. Om dat claustrofobische gevoel tegen te gaan schoof ik op een gegeven

moment het luikje voor mijn raam open. Ik had niet verwacht iets te kunnen zien maar werd verrast door de aanblik van een wolkendek dat van onderaf verlicht werd door flikkerend oranje licht, alsof de wereld eronder in brand stond. Bijna meteen reikte een hand langs me heen en werd het luikje weer resoluut gesloten. De eigenaar van de hand bleek een stewardess die me aankeek met een blik die het midden hield tussen woede en angst.

‘Wilt u alstublieft de mensen respecteren die willen slapen, mevrouw?’

Mijn eerste neiging was om het luikje weer open te schuiven. Wie was zij om mij te vertellen wat ik wel en niet kon doen? Toen een bewapende beveiliging achter haar opdoemde slikte ik mijn reactie echter in.

‘Sorry’, gaf ik toe. ‘Je hebt gelijk.’

Ze nam wat afstand en herstelde zichtbaar haar professionele houding: ze toverde een gemaakte glimlach tevoorschijn en zei: ‘Dank u wel, mevrouw! Een fijne voortzetting van de vlucht gewenst.’ Zowel stewardess als beveiliging verdwenen en lieten me achter met de vraag wat ik had gezien. Het Noorderlicht? Werd dat niet geacht groen te zijn? De laatste stralen van de ondergaande zon die wolken met Sahara-zand verlichtten? Er moest een logische verklaring voor

zijn, want ook al was er geen gebruik van wifi toegestaan tijdens de vlucht, dat wilde niet zeggen dat het er niet was; de president moest immers gewoon werken. En hoewel niemand geacht werd zijn of haar telefoon niet te gebruiken tijdens de vlucht waren er altijd een paar idioten die vonden dat de regels niet voor hen golden. Trouwens, wat de verklaring ook was, ik kon er toch niets aan doen. Die gedachte stelde me wat gerust en toen ik mijn ogen sloot kwam de slaap snel.

5

Twee uur later begon de turbulentie. Ik heb redelijk wat gevlogen in mijn leven, maar zo erg had ik het nog nooit meegemaakt. Volgens de landkaart op ons entertainment-scherm hadden we net het vasteland van Groenland verlaten en naderden we IJsland. De turbulentie duurde bijna een uur en toen het wat ging liggen kwam de minister van Energie ons compartiment weer binnen. Tot dat moment hadden mensen zogenaamd geconcentreerd naar het tv-scherm in de stoel voor zich gekeken of leunden ze achterover met hun ogen dicht. Het was schijn: iedereen zat te wachten op nieuws. De minister kuchte gemaakt om de aandacht te trekken en stak van wal zodra hij doorhad dat dat niet nodig was.

‘Jullie hebben gemerkt dat we wat last hebben van turbulentie. We hebben daarom besloten dat we jullie apparatuur moeten verhuizen naar het bagageruim, omdat we in de cabine onvoldoende in staat zijn alles genoeg vast te zetten om jullie veiligheid te kunnen garanderen.’

Meteen barstte hernieuwd protest los. Naast me riep Trysh uit: ‘In de camera’s zitten kwetsbare onderdelen!’

‘Dat klopt,’ zei de minister, ‘en als iedereen hier een formulier ondertekent waarin ze de verantwoordelijkheid voor rondvliegende apparatuur accepteren,’ merkte hij cynisch op, ‘dan mogen de camera’s aan boord blijven.’ Wat begrijpender voegde hij toe: ‘Uiteraard zullen alle onkosten vergoed worden. Laat ik duidelijk zijn: het wegdoen van de camera’s is geen verzoek; dit is een instructie. Wie er niet aan voldoet zal worden gedwongen. Hij of zij komt bovendien op een zwarte lijst en zal voorlopig niet meer worden uitgenodigd voor vluchten van de president.’

Die mededeling drukte het meeste protest de kop in. Zelfs als er media waren die dat risico konden nemen, dan nog zou één van de aanwezigen het aandurven die beslissing te nemen.

De minister maakte een gebaar en drie mannen kwamen naar voren, schoven de gordijnen aan de achterkant van ons compartiment opzij

en begonnen de camera's weg te halen. Toen alle apparatuur verplaatst was riep de piloot om: 'Om toegang tot het ruim te krijgen moeten enkele vloerplaten worden losgeschroefd. Als het gevolg van de plotselinge verandering van de luchtdruk kan het zijn dat de mondkapjes zo uit het plafond komen vallen, maar de lucht is gewoon in te ademen. Vooral mensen met astma zouden kunnen merken dat de lucht even wat ijler wordt, en zelfs voor die mensen is er geen reden tot paniek.'

Even later hoorden we een luid gedonder dat van onder ons leek te komen. De piloot was wat optimistisch geweest: zelfs ik merkte het verschil in luchtdruk, maar voordat ik een mondkapje op had kunnen zetten was de druk alweer hersteld.

6

Kennelijk was ik toch in slaap gevallen, want ik werd een tijd later wakker omdat de deken van me afgevallen was en ik het steenkoud had. Ik trok de deken snel weer over me heen, maar nu ik wakker was voelde ik hoe vol mijn blaas zat. Kennelijk was ik niet de enige, want voor beide toiletten stond weer een lange rij. Gelukkig wist ik dat er achterin het vliegtuig nog twee waren en nadat ik met moeite over Trysh heen geklommen was, liep ik naar achteren, de gesloten

gordijnen voorzichtig opzij schuivend. Het bleek een goede ingeving, want allebei de toiletten achterin het vliegtuig waren nog beschikbaar. Toen ik voorzichtig door het onverlichte compartiment liep, viel me op dat ook hier de luikjes voor de ramen gesloten waren. Ik moest de neiging onderdrukken om ze allemaal open te doen, maar mijn blaas stond geen uitstel toe. Toen ik even later weer terug wilde lopen hield een zacht snikken me tegen. Ik moest even zoeken om het geluid te lokaliseren: het kwam uit de middengalerij, waar normaal de maaltijden bereid werden.

Toen ik de gordijnen opzij schoof zag ik één van de veiligheidsmedewerkers van de president met zijn hoofd in zijn handen op de grond zitten. Het was een raar gezicht: het was een gespierde man met tatoeages tot in zijn nek, maar hij zat te huilen als een klein kind. Het duurde even voordat hij doorhad dat ik naar hem stond te kijken. Toen deed hij iets heel ongewoons: hij stond op, sloeg zijn armen om me heen en hield me stevig, maar voorzichtig, vast. Ik ben geen fragiele vrouw maar toch was ik even bang dat hij me fijn zou knijpen. Toen ik na een paar seconden nog kon ademen beantwoordde ik de knuffel. Hier zat een verhaal in, maar op dat moment was ik gewoon even mens.

Het leek wel eindeloos te duren voordat hij me weer losliet en al die tijd vroeg ik me af hoe ik hem in vredesnaam gerust ging stellen. Op zijn schouder kloppen en hem verzekeren dat alles wel goed zou komen was een beetje lachwekkend, aangezien hij drie keer zo breed was als ik. ‘Kan ik iets voor je doen?’ was het beste waar ik op kon komen. Hij schudde zijn hoofd en zei, mysterieus: ‘Niemand kan ons helpen.’

‘Luister, ik weet dat je waarschijnlijk niets kan zeggen over wat er aan de hand is,’ werd de journalist in mij wakker, ‘dus laat me je verzekeren dat mijn krant erg ver gaat om de anonimiteit van onze bronnen te garanderen.’

‘Het maakt niet uit,’ snikte hij. ‘We komen toch niet levend uit dit vliegtuig.’ Even schoot door mijn hoofd dat het vliegtuig gekaapt werd. De beveiliging raadde mijn gedachten en schudde zijn hoofd. ‘Dat is het niet,’ lichtte hij toe. ‘Er is iets misgegaan.’

Mijn hoofd zat vol met vragen, maar ik wachtte geduldig tot hij uitlegde: ‘We kunnen geen contact krijgen met de vluchtleiding omdat die er niet meer is.’

‘Wat bedoel je?’

‘Net toen we opstegen ging er iets mis in de energiecentrale. Ik ben geen expert, dus ik kan je niet vertellen wat precies; er ontstond een

kettingreactie die alle materie heeft veranderd in plasma.’

‘Hoe groot is de schade? Net zo erg als Tsjernobyl?’

‘Erger.’

‘Is Washington er nog?’

Hij schudde zijn hoofd en er verschenen weer tranen in zijn ogen.

‘De kettingreactie heeft zich als een lopend vuurtje over de Aarde verspreid. De hele planeet is veranderd in één grote plasmabol.’

7

Als journalist leer je om bij alles wat mensen zeggen vraagtekens te zetten. Hebben ze er belang bij om te liegen? Kunnen ze beïnvloed worden door PTSS of iets soortgelijks? Kan objectief worden bevestigd wat ze zeggen?

Bij deze man was al die twijfel niet ver gezocht: aan boord bij de president, waar de politieke belangen groot waren, had iedereen een motief om te liegen. Het was ook waarschijnlijk dat hij oud-militair was - veel veiligheidsmedewerkers van de president waren vroeger lid van de commandotroepen - en dus was PTSS niet uit te sluiten. Kon ik zijn verhaal bevestigen? Ik schoof één van de luikjes voor de ramen open. De wolken waren nog steeds een pulserend oranje, maar nu ik besepte welk verhaal erachter zat realiseerde ik me twee

dingen: de stewardess had me bewust voorgelogen en de man voor me kon best eens gelijk hebben. Hoe dan ook, hier zat inderdaad een verhaal in.

‘Luister,’ zei ik tegen hem. ‘Blijf hier zitten. Als mijn collega’s hier lucht van krijgen dan kan je je rust vaarwel zeggen totdat we geland zijn.’ Toen ik het zei realiseerde ik me dat als hij de waarheid sprak, we nooit meer zouden landen, maar hij knikte en ik liet hem achter waar ik hem gevonden had. Ik liep weer naar voren, schudde Trysh wakker en fluisterde in haar oor: ‘Heb je je telefoon bij de hand?’ Ze knikte en ik vervolgde: ‘Loop dan achter me aan en film alles. Ik hoop dat de camera van je telefoon een hoge resolutie heeft.’

Ik liep verder naar voren door tot aan de werkkamer van de president en klopte op de deur. Voordat ik het wist had de medewerker die naast de deur stond me in een houdgreep. Uit mijn ooghoek zag ik hoe Trysh alles filmde en vol vertrouwen zei ik tegen de bewaker: ‘Laat me los!’ Hij liet me uiteraard niet los maar mijn stem had kennelijk wel genoeg autoriteit om te zorgen dat zijn greep iets verslapte.

De deur werd op een kier opengedaan door een adviseur van de president die snel verifieerde dat er geen sprake was van een dreigende situatie. ‘Ja?’

‘Ik wil de president spreken.’

‘De president is niet meer beschikbaar voor persmomenten deze vlucht. Nadat we geland zijn kunt u...’

‘Ik weet van het ongeluk,’ blufte ik. Hij was even van zijn stuk gebracht en zei tegen de bewaker: ‘Laat haar gaan.’ Tegen mij zei hij: ‘Wacht hier.’

De deur ging dicht en ik hoorde gedempte stemmen overleggen. Even later deed hij de deur weer open en gebaarde me naar binnen te komen. Trysh wilde me volgen, maar de adviseur zei: ‘Zij blijft hier.’ Ik gebaarde Trysh dat het goed was zo en ging alleen naar binnen. Wat ik daar aantrof bevestigde nog voordat iemand iets gezegd had dat er iets ernstigs aan de hand was.

8

Midden in de kamer stond een grote, luxe, bank. Erop zat de president, onderuit gezakt, met zijn ogen dicht en een open fles in zijn hand. Zijn gesnurk liet er geen twijfel over bestaan dat hij sliep. Er zaten donkere vlekken op zijn blouse en zijn stropdas hing slapjes om zijn nek. Ik moest er niet aan denken dat deze man de macht had een mondiale nucleaire oorlog te ontketenen.

Langs de muur van de kamer stonden bureaus waaraan twee mannen in zwarte kleren aan het werk waren op apparatuur die er wat krachtiger uitzag dan de gemiddelde computer. Net als alle andere aanwezigen in de kamer hadden ze zich omgedraaid en zaten mij nu aan te kijken. De minister van Energie was de eerste die het woord nam. ‘Dus je weet het. Ik weet niet hoe, maar dat maakt eigenlijk ook niet uit. De man die je hier ziet zitten is niet langer je president, want alle wetten waaraan hij die titel ontleent zijn er niet meer. Je hebt twee keuzes: hier naar buiten rennen met de gedachte dat je de primeur van je leven hebt, terwijl er geen krant meer is om het te publiceren, laat staan een lezerspubliek. Of je kunt hier blijven, voorkomen dat er paniek uitbreekt en samen met ons op een waardige manier ten onder gaan.’

‘Hoe bedoelt u “ten onder gaan”?’ Even kreeg ik een brok in mijn keel. ‘Dus het is waar?’

De minister leek even van zijn stuk gebracht, maar hij herstelde zich snel. ‘Het heeft geen zin om het te ontkennen. Jij bent van de Washington Post, toch?’ Ik knikte. ‘Ik zag je zitten op de eerste rij bij de persconferentie. Terwijl de president opschepte over de betekenis van de energiecentrale...’ Hij keek minachtend naar de onderuitgezakte gestalte op de bank voor hem. ‘...ontsnapte een

antimateriedeeltje aan het magnetische veld dat alles op zijn plek had moeten houden. Het gevolg was een kettingreactie die langzaam maar zeker de hele energiecentrale opslokte. Terwijl wij opstegen werden we achtervolgd door een snel groter wordende plasmabol. Drie uur later had die de hele Aarde verslonden.'

'Dat kan niet!' riep ik uit. 'De halve wereld heeft gewaarschuwd dat we te snel gingen en de president heeft altijd volgehouden dat er geen reden was om ons zorgen te maken. Ik heb adviesrapporten gelezen van commissies die het onderzocht hebben en groen licht hebben gegeven. En daarin zaten nota bene Nobelprijswinnaars.'

De minister zuchtte, alsof hij dat vaker gehoord had. 'Als de economische en politieke belangen maar groot genoeg zijn is er altijd wel een commissie van deskundigen te vinden die wil beweren dat er niets is om je zorgen over te maken. De president wist dat er een miniem risico was. Ik wist het, de vicepresident wist het, zelfs de halve ministersploeg wist het. We hebben hem gewaarschuwd, maar toen de industrie zijn mooi-weer-politiek omarmde, was er geen houden meer aan.'

'Waarom zijn wij er nog? Waarom heeft de kettingreactie zich niet in de hele atmosfeer verspreid?'

‘Er zijn hier geen deskundigen aan boord om dat te bevestigen, maar het lijkt erop dat lucht niet voldoende dichtheid heeft voor de kettingreactie. Onze satellieten zijn er ook nog gewoon.’

‘En hoe weten we zeker dat de Aarde niet meer bestaat als we boven de wolken vliegen?’

‘Diezelfde satellieten geven ons een schat aan gegevens, inclusief gedetailleerde close-ups van de Aarde op alle plekken waar geen wolken zijn.’ Hij richtte zich tot de mannen achter de computers.

‘Laat het haar zien.’

Voor de slapende president kwam een scherm uit het plafond dat aansprong en een beeld toonde van een kolkende gele massa die me deed denken aan foto's van het oppervlak van de zon.

‘Hawaii,’ zei de minister en hij gebaarde door te gaan naar het volgende beeld.

Het beeld versprong, zonder dat er iets wezenlijk veranderde.

‘Puerto Rico,’ legde de minister uit.

De monitor liet weer een nieuw beeld zien. ‘Nieuw-Zeeland.’

‘Florida, Israël, Qatar. Het beeld is overal hetzelfde. En we kunnen geen contact krijgen met wie dan ook. Als dit een truc is dan is het de meest overtuigende ooit, uitgevoerd door iemand met meer macht dan de president van de Verenigde Staten.’

Even was ik stil. Het was één ding om van iemand die duidelijk overstuur was te horen dat er geen hoop meer was. Het feit dat ik nu hetzelfde verhaal hoorde van iemand die ondanks alles rustig was maakte het tastbaar. Toen tot me doordrong dat ik dood zou gaan was het vreemd genoeg een grote geruststelling dat ik er niets aan kon veranderen. Ik keek om me heen en pas toen ik acceptatie las op de gezichten van iedereen in de kamer begreep ik hoe uitzichtloos onze situatie was.

‘Wat gebeurt er als we landen in die...’

‘Dat weten we niet zeker. Hoogstwaarschijnlijk desintegreert het hele vliegtuig. Hoe dan ook: we gaan het niet overleven.’

‘Zijn er andere vliegtuigen in de buurt? Dat moet wel. Kunnen we met hen contact krijgen?’

‘En dan? Zij kunnen ons niet helpen. Hooguit kunnen we zelfmoord plegen door tegen elkaar aan te vliegen.’

‘Dan...’

‘...is er niets dat we kunnen doen. De president koos voor de vergetelheid. De rest van ons vindt dat het onze verantwoordelijkheid is het onvermijdelijke zo lang mogelijk te rekken, in de hoop dat er nog iets in ons voordeel verandert.’

‘Oké,’ zuchtte ik toen de acceptatie ook bij mij aankwam. ‘Wat kan ik doen?’

9

Het was raar dat je in korte tijd een band op kon bouwen met volstrekte vreemden. Ik had er wel vaker van gedroomd dat ik mijn laatste momenten doorbracht in een neerstortend vliegtuig, altijd met een concrete aanleiding: terroristen, of motorproblemen. Mijn dromen eindigden altijd met een telefoontje aan mijn vrouw, waarin ik haar op het hart drukte dat ik van haar hield. Dit keer was er niemand die ik nog kon bellen. En ja, toch heb ik het geprobeerd. Volgens mijn nieuwe vrienden hoort dat bij het verwerkingsproces.

Ons oorspronkelijke doel was Davos, in Zwitserland. Toen we op die coördinaten aankwamen hadden we uiteraard nog brandstof over, al was het vliegtuig, om gewicht te besparen, bij vertrek niet helemaal volgetankt. Bij gebrek aan toestemming om te landen ging de piloot rondjes vliegen. Uiteraard ging dat opvallen en op een gegeven moment kwam een stewardess vertellen dat het onrustig werd in het persgedeelte.

‘Als er iemand is die ze stil kan krijgen, Claire, dan ben jij het,’ zei Joseph. Joseph was de minister van Energie; we hadden besloten

om elkaar bij de voornaam aan te spreken. De president sliep nog steeds en Joe had naadloos de leiding overgenomen. We hadden geen leider nodig, maar het was fijn dat er iemand was die ons een richting gaf. Ik knikte: hij had waarschijnlijk gelijk. Wat twee uur daarvoor nog had aangevoeld als een groep gewaardeerde collega's, waarvan ik een handvol zelfs tot mijn vrienden rekende, voelde nu aan als een aparte wereld van individuen die mijlenver stonden van de nieuwe familie die ik in korte tijd gemaakt had.

'We kunnen niet anders dan eerlijk zijn,' zei ik vastberaden, maar toen ik de deur opendeed voelde het alsof ik voor de leeuwen werd gegoid. Ik had geen flauw idee waar ik moest beginnen.

De dertig minuten die volgden waren misschien wel de langste van mijn leven. Het drukverschil in mijn oren vertelde me dat we begonnen waren met dalen; ik probeerde zo rustig mogelijk uit te leggen in welke situatie we ons bevonden. Natuurlijk raakten mensen overstuur en geloofde niet iedereen wat ik zei, maar terwijl ik mijn verhaal deed zakten we onder de wolkengrens en kon iedereen het met eigen ogen zien. Mensen probeerden net als ik hun geliefden te bellen, en je kon van hun gezicht aflezen op welk

moment ze begrepen waarom hun telefoon geen verbinding kon maken.

‘Kunnen we contact krijgen met andere vliegtuigen?’ verwoordde iemand dezelfde gedachte die ik had gehad. Gelukkig hoefde ik niet uit te leggen dat die ons niet konden helpen, want we konden allemaal zien hoe om ons heen bij gebrek aan brandstof vliegtuigen neerstortten in de zee van plasma en verdwenen.

‘En het ISS?’ opperde Trysh. Daar had ik niet bij stilgestaan. Natuurlijk! Hoog boven ons zat een handvol mannen en vrouwen op een veilige plek met een voorraad waar ze maanden van in leven konden blijven. Zij konden ons niet helpen maar op zijn minst konden we ze vertellen wat er gebeurd was. ‘Kunnen we hen geen bericht sturen?’

‘Daar is geen tijd meer voor,’ vond iemand.

‘Dat is niet waar,’ riep ik uit. ‘Ik heb terwijl we hier zaten te wachten aantekeningen gemaakt over wat er gebeurde. Dat doe ik altijd om mezelf af te leiden. Alleen het laatste half uur heb ik niet bijgehouden, maar dat kan ik snel bijwerken.’ Ik wachtte reacties niet af en zei: ‘Trysh, breng mijn laptop naar de werkkamer van de president!’ Ik draaide me om en haastte me terug.

Wat je net gelezen hebt is een verslag van mijn, van onze laatste uren. Ik hoop dat jullie dit bericht op het ISS hebben ontvangen en dat, als jullie laatste uren ook zijn aangebroken, jullie het verder kunnen sturen, de ruimte in. Ik weet niet wat we er precies mee hopen te bereiken, maar het is het enige wat we nog kunnen doen om te zorgen dat onze stem voortleeft, ook als we dat zelf niet meer doen. Het aardoppervlak komt nu snel dichterbij en ik vrees dat we niet veel tijd meer hebben.

EINDE